

met gegevens waarvoor ik hier mijn dank betuig aan zijn zoon den Theol. Student, mij in staat hebben gesteld.

Ik meende en meen nog, dat zulk een schets ter belichting kan strekken van wat ik hier boven heb genoemd het episodische in zijn leven, het professoraat.

Uit die schets toch is te verstaan, dat hij eerst op zijn 45^e jaar professor geworden, naar zijn in- en ook uitwendigen mensch domine is gebleven; iets wat mij voor een hoogleeraar in de Diaconologische vakken geen gebrek, maar een deugd lijkt.

Bracht de kijk welken die schets geeft in het milieu van zijn ouderlijk huis, vóór hij in de omgeving zijner medestudenten kwam, kennis bij omtrent de vorming van zijn karakter, de machtige bekoring, die daarvan uitging ook op zijn leerlingen aan onze V. U. is daardoor in haar diepere oorzakelijkheid verklaard.

En eindelijk, wijl die schets door den kijk welken zij schenkt op zijn jeugd- en later leven, bij hem een meer dan gewone studielust en niet geringe bekwaamheid tot lang niet onvruchtbaar navorschen doet kennen, zal het des te dieper deernis wekken, dat de eerste periode van zijn, ook door doceeren zoo aantrekkelijk hoogleeraarschap, na slechts drie en half jaar te hebben geduurd, in een tweejarige verliep, die, wel korter maar nog veel tragischer is geweest dan de tweede waarin, bij zijn vader, de eerste van diens predikantschap is geëindigd.

Met onze commilitones, die hem als professor hebben gekend, zal dan ook ik, met weemoed over zijn heengaan, in vriendelijke herinnering houden den zachtmoedige en toch niet weekelijke, den ootmoedige en toch rijk begaafde, den besliste en toch niet militante en bovenal den godvruchtige.

Watergraafsmeer,
November 1918.

W. GEESINK.